

ПРОФЕСОРЪ АСЕНЪ ЗЛАТАРОВЪ

Роденъ въ Хасково презъ 1885 година, почина въ Виена на 22 декемврий 1936 година.

Той написа много книги, държа хиляди и хиляди сказки изъ цѣла България, които се посещаваха отъ многобройни слушатели. Той бѣше най-сладкодумния ораторъ, най-обичания отъ студентитѣ и цѣлия български народъ професоръ.

Асенъ Златаровъ обичаше много и децата, българскитѣ деца. За тѣхъ той говорѣше винаги съ свѣтнасти отъ радостъ очи, съ мила, съ свѣтлата Христова усмивка.

Той написа въ „Свѣтулка“ презъ 1924 година чудно хубавитѣ разкази за деца: „Морскитѣ глѣбини“ и „Животътъ нѣкога“. Той искрено се радваше на успѣха на детската ни литература. За нея той написа презъ 1932 година въ „Свѣтулка“ това писмо:

„Вие, скъпи деца, не подозирате какво богатство сж за васъ детскитѣ списания и книгитѣ за деца, които ви носи пощата, или купуватъ вашитѣ родители. Презъ времето, когато бѣхъ на вашитѣ години, такива списания и книги почти нѣмаше у насъ. А сега дори чужденцитѣ сж казвали и писали, че съ своята книжнина за деца България заема едно отъ първитѣ мѣста.

Книгата е приятель и учителъ. Тя ни поучава, весели, забавлява и утешава. Който свикне да обича и цени книгата, той ще бжде предпазенъ отъ много огорчения и беди въ живота си“.

А ето и друго негово писмо, писано до редактора на „Свѣтулка“ преди две години, по случай юбилея на сжщото списание: